

Sygn. akt: I C 942/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Młynarczyk

po rozpoznaniu w dniu 08 maja 2017 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa P. (...) we W.

przeciwko A. B. (poprzednio G.)

o zapłatę

Oddala powództwo.

SSR Bogusława Olszewska - Wojgienica

Sygn. akt I C 942/16

UZASADNIENIE

Powód P. (...) we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. B. (poprzednio G.) kwoty 11 563,46 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu- tj. od dnia 22.06.2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwana A. G. i (...) Bank S.A. zawarli w dniu 10 marca 2009 roku umowę bankową nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Powód podał, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Powód wskazał, że wierzyciel pierwotny wyznaczył pozwanej ostateczny termin do zapłaty, informując ją jednocześnie, że wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda, a pozwana mimo tego nie spełniła zobowiązania. W dniu 15 maja 2015 roku powód P. (...) we W.i (...) Bank S.A. zawarli umowę przelewu wierzytelności , a pierwotny wierzyciel scedował na powoda całość praw i obowiązków wynikających z zawartej z pozwaną umowy. Na kwotę żadaną pozwem składa się należność główna w wysokości 7805,63 złotych i skapitalizowane odsetki w wysokości 3767,83 złotych . Jako dowód istnienia wierzytelności wobec pozwanej powód wskazał wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z 11 sierpnia 2016 roku.

Pozwana A. B. (poprzednio G.) wskazała, że zawierała umowy pożyczek bankowych, w trakcie małżeństwa rozwiązanego przez rozwód i chociaż zaciągała je wspólnie z mężem, pozostała sama z zaciągniętymi długami. Pozwana nie wykluczyła, że zawierała umowę z (...) Bank , nie pamiętała jednak w jakiej kwocie i na jaki okres. Wskazała, że ma liczne zadłużenia, jest bezrobotna, ma na utrzymaniu troje dzieci . Przedstawiła, że utrzymuje się z alimentów w

kwocie 900 złotych, otrzymuje zasiłek rodzinny i świadczenie 500 plus, a łączne dochody jej rodziny wynoszą 2800 złotych, z czego 1300 złotych pochłania opłata za wynajmowane mieszkanie. Pozwana wniosła o zażądanie od powoda umowy kredytowej zawartej z poprzednikiem prawnym powoda, wypowiedzenia tej umowy, jednocześnie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, przynajmniej w części odsetkowej. Wskazała, że wszelkie dokumenty zaginęły i nie posiada żadnych danych dotyczących zobowiązania wobec powoda. Wniosła też o ewentualne rozłożenie należności na raty, w możliwie jak najdłuższym czasie. W toku postępowania podjęła pracę zarobkową, podała, że otrzymuje wynagrodzenie w wysokości najniższej płacy.

Sąd ustalił, co następuje:

. W dniu 15 maja 2015 roku powód P. (...) we W.i (...) Bank S.A. we W. zawarli umowę sprzedaży wierzytelności, wymienionych w załączniku nr 1A oraz załączniku 1B. Zgodnie z treścią umowy sprzedaży wierzytelności (par.2 pkt.2.4)w sytuacji gdy wierzycielem pierwotnym w sprawie był podmiot inny niż (...) Bank w przypadku uzasadnionej konieczności zgłoszonej przez kupującego zbywca oświadczy na żądanie nabywcy o następstwie prawnym banku względem wierzytelności będącej przedmiotem umowy. W załączniku do umowy cesji wymieniono wierzytelność (...) Bank wobec pozwanej A. G. wynikającą z umowy z dnia 10 marca 2009 roku na kwotę 7705,53 złotych z tytułu kapitału, 3030,73 zł z tytułu odsetek i kwoty224,85 zł tytułem kosztów.

(dowód: umowa-k-13 akt, wyciąg-k14 akt)

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej wystawionego przez P. (...) we W. za nr (...) z 11 sierpnia 2016 roku stwierdzono, że w/w nabył od (...) Bank wierzytelność wobec A. G.: należność główną -7805,63zł i odsetki-3757,83 zł

(dowód; wyciąg-k-8 akt)

Powód wskazał, że wierzytelność żądana pozwem wynika z zawartej przez pozwaną umowy nr (...) z dnia 10 marca 2009 roku z (...) Bankiem (...) S.A. we W., na podstawie której udzielono pozwanej kredytu w kwocie 7822,05 złotych, który zobowiązała się spłacić do 10 marca 2012 roku.

Bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o nr (...) z 26.01.2010 roku wydanemu przez (...) Bank (...) S.A. we W. na podstawie opisanej wyżej umowy nadano klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 6 kwietnia 2010 roku w sprawie I Co 664/10.

(dowód: umowa-k.4-5akt I Co 664/10 tut Sądu, bankowy tytuł wykonawczy-k.8 akt I Co 664/10 tut Sądu, postanowienie-k.12 akt I Co 664/10 tut Sądu)

Powód nie przedstawił dowodów na okoliczność, że jego poprzednik prawny (...) Bank S.A. jest następcą prawnym (...) Bank (...) S.A. we W., z którym pozwana zawarła umowę kredytu stanowiącą źródło wierzytelności powoda.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z dokumentów przedstawionych Sądowi do oceny.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu wywodzi skutki prawne. Powód nie dowiódł istnienia swej wierzytelności względem powódki. Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z 15maja 2015 roku zawartej z (...) Bank S.A. we W. powód P. (...) we W. mógł nabyć wierzytelności jakie stosunku do pozwanej posiadał zbywca. Tymczasem powód nie dowiódł aby (...) Bank S.A. był wierzycielem pozwanej . Umowy stanowiącej źródło zobowiązań powoda pozwana nie zawierała z poprzednikiem prawnym powoda. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wzywany do udokumentowania następstwa prawnego nie przedstawił żadnych dowodów na tą okoliczność.

Powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) z 11 sierpnia 2016 roku.

Zgodnie z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Zgodnie z dyspozycją ust. 2 art. 194 cytowanej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Powyższy przepis art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych został dodany w wyniku nowelizacji poprzedzonej orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego i obowiązuje od dnia 20 lipca 2013 roku. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53), uznał, że art. 194 u.f.i. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP. Orzeczenie to, będące konsekwencją wyroku TK z dnia 15 marca 2011 r., P 7/09, OTK-A 2011, nr 2, poz. 12, odnoszącego się do dokumentów wystawianych przez banki na podstawie art. 95 ust. 1 pr. bank., oparte zostało na założeniu, że fundusz sekurytyzacyjny, będąc uprawnionym do nabywania wierzytelności od wszelkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, którym nie przysługują przywileje analogiczne do określonego w art. 194 u.f.i., znajduje się w toku postępowania cywilnego w niezasadnie uprzywilejowanej pozycji względem pozwanego, którego obciąża ciężar zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego (art. 252 kpc) posiadającego w tym postępowaniu szczególną moc dowodową. Powyższe uprzywilejowanie, nieznajdujące uzasadnienia w odniesieniu do podmiotów niezwiązanych w żaden sposób z realizacją zadań publicznych, narusza zasadę określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP rozumianą jako zapewnienie "równości broni" stron postępowania (por. wyroki TK z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171, oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12). W wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków TK z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10) z dniem 20 lipca 2013 r. znowelizowano ustawę prawo bankowe oraz ustawę o funduszach inwestycyjnych poprzez dodanie w jej art. 194 ust. 2 przesądzającego, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Dokumenty wskazane w ust. 1 komentowanego przepisu nie korzystają z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 k.p.c. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu), art. 333 § 2 kpc (rygor natychmiastowej wykonalności) oraz art. 485 § 1 kpc (podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym).

Tak więc, w obecnym stanie prawnym do oceny prawnej mocy dowodowej wyciągów z funduszu sekurytyzacyjnego nie mają zatem zastosowania przepisy prawa cywilnego stanowiące, iż dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 § 1 kpc) a strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu urzędowego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić (art. 252 kpc).

Nawet gdyby przyjąć, iż domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc obowiązywałoby w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego, odnosić się ono mogłoby co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmowałoby zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. Przedłożony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nie stanowi zatem wystarczającego dowodu na potwierdzenie istnienia wierzytelności, jej wysokości i wymagalności. Nie ma mocy dokumentu urzędowego. Może

być jedynie potraktowany jako dokument prywatny, stanowiący dowód tego, iż osoba która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

W sprawie niniejszej pozwana, co prawda nie zaprzeczyła istnieniu wierzytelności, jednakże zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, aby móc wydać wyrok uwzględniający roszczenie. Wątpliwości te powoduje w szczególności brak wykazania istnienia wierzytelności powoda wobec pozwanej, jak też tego czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie.

Podkreślić należy, że strona powodowa jako podmiot korzystający z profesjonalnej obsługi prawnej powinna być świadoma zasad prowadzenia procesu cywilnego i występowania w nim w charakterze strony aktywnej. Zastępowana przez zawodowego pełnomocnika powinna wykazać się należyłą aktywnością dowodową i w zakresie dowodów z dokumentów powinna je należycie zaoferować i przedłożyć wraz z pozwem. Nie uczyniła tego nawet wzywana przez Sąd. Skoro więc, jak twierdzi, nabyła wierzytelność w roku 2015, miała wystarczający czas na przygotowanie pozwu. W przypadku zaś braku dokumentów uzasadniających roszczenie mogła i powinna była jeszcze przed wszczęciem procesu zwrócić się do swojego kontrahenta z umowy sprzedaży wierzytelności o przekazanie jej dokumentów niezbędnych do dochodzenia roszczenia. Zaniechanie strony powodowej w tym zakresie może tylko zadziałać na jej niekorzyść. Powód nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia.

Zgłoszone w pozwie żądanie nie zostało należycie udowodnione, czego skutkiem było oddalenie powództwa.